

Hodnocení bakalářské práce Ludmily Staňkové *Ochotnické divadlo v Nýrsku*.

Práci možno s mírnou nadsázkou skutečně označit jako první pokus o syntézu činnosti ochotnických spolků a souvisejících aktivit v regionu. U jejích základů stojí dvojí inspirace, k té první se víže někdejší vazba prarodičů autorky na ochotnické dění v městečku, k té druhé dovoluji si citovat slova autorčina z Úvodu:

Ráda bych tímto způsobem jim a všem nýrským ochotníkům projevila úctu, jelikož dokázali kulturně pozdvihnout i takto zapadlý kout Šumavy“.

Osobní /citová/ zainteresovanost bakalaristčina prolíná celou prací, neubírá jí však na kreativité a úsilí o pohled objektivní. Zprvu je předložena stručná historie regionu specifického umístěním do česko – německé /či bavorské/ jazykové i kulturně politické sféry, a tím i skladbou obyvatel, poté a především se práce soustředí na periodu poválečnou /tj. po r. 1945/, po osvobození americkou armádou a po odsunu /i nuceném/ německých obyvatel. Historie divadelních aktivit předválečných je spojena zejména s úsilím pánů Blaua, Watzlika a Multerera a tzv. Lesním divadlem /otevř. 1934/, jakkoliv bylo v provozu jen krátce /autorka uvádí r. 1941 jako závěrečný/.

Konkurence dvou tělů /J. K. Tyl vs, TJ Sokol/ byla pro pozdější zákaz Sokola /mj. v městě s velmi početnou a aktivní členskou základnou/ pouze krátkodobá /cca do r. 1950 – 1952?/, nicméně i přes některé vzájemné animozity /a naschvály/ také velmi inspirativní a přínosná pro obě strany a samozřejmě zejména pro kulturychtivou veřejnost, jistě nejen díky i občasně účasti Mistrů Zd. Štěpánka a J. Vojty /v *Maryše* či *Našich furiantech*, *Pasekářích*, *Václavu Hrobčickém z Hrobčic*/ či G. Nezvala

Autorka dále sleduje přibližně pětileté „alternativní“ působení obou souborů, všímá si jejich dramaturgie, interpretace repertoáru, aktivit v rámci regionu či na prostoru širším, změn v jejich „zastřešení“ /n. p. Okula/ i jejich následné částečné fúze, reflexí i výhrad k repertoáru a „kritik“ z okresních úředních míst /záznamy o činnosti „tylovského“ souboru končí v r. 1952, následné aktivity souboru jsou však doloženy v příloze/, přiloženy jsou i reflexe v dobovém tisku.

Závěrečná pasáž práce je věnována znovuzrození ducha nýrského ochotnického divadelnictví na podzim roku 2009 založením divadelního spolku Lesní divadlo v Nýrsku.

V práci lze nalézt drobné nedostatky gramatické i stylistické /s. 12, 16, 1820, 21 d., 24/, není jich mnoho, ale jsou; vzhledem k ostatním stránkám práce, jež považuji za excelentní, navrhuji přesto klasifikovat ji jako výbornou.

V Plzni 7. 5. 2019

Jiří Staněk